

ת"פ 27470/12/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 27470-12-17 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד מירי ביטון הראל ועו"ד איציק מורדוך, פרקליטות מחוז מרכז

ב"כ הנאשם: עו"ד אבי אלפסי, הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפת קטין על ידי אחראי**, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **תקיפת קטין על ידי אחראי**, לפי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(2) לחוק (ריבוי עבירות); **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק; **היזק בזדון**, לפי סעיף 452 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא אביהם של הקטינים א' (ילידת xx.xx.02), ב' (ילידת xx.xx.03); ו-ג' (ילידת xx.xx.06) ובמועד הרלוונטי התגורר עמם בביתם בראשון לציון.

כתב האישום כולל האשמה כללית, לפיה במספר רב של הזדמנויות במועדים שונים שאינם ידועים, בין השנים 2011-2016, נהג הנאשם להכות את ילדיו הקטינים א', ב' ו-ג' במקומות שונים בגופם (להלן: האישום הכללי).

בכתב האישום מפורטים שלושה מקרים פרטניים בהם נטען שהנאשם הכה את א', ומקרה אחד בו הכה את ב':

עמוד 1

במועד שאינו ידוע בין השנים 2011-2016 הכה הנאשם את ב' בגבו באמצעות חגורה, באופן שהותיר סימנים על גופו (להלן: האירוע הראשון).

במהלך השנים 2011-2012, במהלך ויכוח שהתגלע בינו לבין א', סטר הנאשם ל-א' מספר פעמים בפניה, וכתוצאה מכך נגרמה ל-א' אדמומיות בלחיה (להלן: האירוע השני).

במהלך קיץ 2015 התפתח ויכוח בין א' לבין הנאשם, לאחר שהנאשם גילה של-א' יש חבר עמו התנשקה. במהלך הוויכוח איים הנאשם על א', בעודו אוחז בסכין, שיחתוך לה את הלשון ושירצח אותה אם לא תאמר לו את האמת, משך בשערותיה בחוזקה, סטר לה מספר פעמים, משך אותה ארצה ובעט בה בעודה שוכבת על הרצפה. כתוצאה ממעשי הנאשם נשברו משקפיה של א' ונתלשו שערות מראשה (להלן: האירוע השלישי).

במהלך חודש מאי 2016, בסמוך ליום העצמאות, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין א', לאחר שהנאשם בדק את הטלפון הנייד של א' והבחין בהודעות התנצלות שקיבלה מבנים שניסו לנשק אותה קודם לכן. בתגובה ניפץ הנאשם את הטלפון הנייד של א' והכה אותה בחזה באמצעות אגרופו (להלן: האירוע הרביעי).

התשובה לאישום

3. הנאשם הכחיש באופן כללי שהכה את ילדיו, למעט אירועים בודדים בהם הודה:

בקשר לאישום הכללי ולאירוע הראשון, הודה הנאשם שהכה את ב' באמצעות ידו במכה בישבנו, באופן שלא הותיר סימנים על גופו. עוד נאמר ש"לנאשם לא הייתה שום כוונה להתנהג בצורה אלימה כלפי א' או כלפי ילדיו האחרים. האירוע הזה היה בנסיבות שהנאשם ראה אותן כחינוכיות".

בקשר לאירוע השני הנאשם הכחיש שנגע ב-א', וכל שהודה הוא שהיו ביניהם ויכוחים תדירים.

אשר לאירוע השלישי, הודה הנאשם שהתגלע ויכוח בינו לבין א' על רקע גילוי כי היא נמצאת בקשר עם שלושה נערים גם יחד. הנאשם הודה שכעס על א', וכי במהלך הוויכוח משך בידה וסטר לה. הנאשם הכחיש שאחז בסכין, הכחיש את דבר האיום, הכחיש שמשך בשערותיה, הכחיש שבעט ב-א' בעודה שוכבת על הרצפה, והכחיש שסטר לה מספר פעמים. הנאשם אף כפר בכך של-א' נגרמו חבלות כלשהן ושמסקפיה נשברו.

אשר לאירוע הרביעי, הודה הנאשם שהתגלע ויכוח בינו לבין א' וכי ביקש לבדוק את הטלפון הנייד שלה לאחר ש-א' התרועעה עם מספר בנים. עוד נמסר שהוויכוחים של הנאשם עם א' נעשו מתוך דאגה ל-א' על מנת שלא תהיה קורבן לתקיפה מינית. הנאשם הודה שמשך את הטלפון של א' ושהטלפון נפל, אולם הכחיש שמדובר בהיזק שנעשה בזדון. הנאשם הכחיש שהכה את א' בחזה.

ראיות התביעה

4. עדת התביעה המרכזית הייתה א', שסיפרה את כל הידוע לה, ממקור ראשון, בנוגע לכלל האישומים, כפי שיפורט להלן. חיזוק לגרסתה של א', בנוגע להאשמה הכללית ובנוגע לחלק מהאירועים ניתן למצוא בעדותה של ש', אמה של א'.

מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה 3 הודעותיו של הנאשם במשטרה: חקירה מיום 13.4.2016 (ת/1), חקירה מיום 8.8.2016 (ת/2), חקירה מיום 15.6.2017 (ת/3).

כן הוגשו תכתובות שהוחלפו בין א' לבין הנאשם, כאשר אין חולק על כך שמדובר בתכתובות ממועד מאוחר למועדים נושא כתב האישום (תכתובות שעל פי הנתען נמסרו מטעם א', כפי שהועתקו מהטלפון שלה, סומנו ת/4; תכתובות שהועתקו מהטלפון הנייד של הנאשם סומנו ת/5).

ראיות התביעה - האישום הכללי

5. בפתח דבריה סיפרה א' על כך שהנאשם נהג להכותה "במשך 13-14 שנה" (פרוט' עמ' 12 ש' 12).

בעדותה תיארה א' אירוע מסוים בו העירה את הנאשם והתלוננה בפניו על כך ש-ב' הציק לה. בתגובה קם הנאשם, החל לצעוק על ב', ו"פיצץ אותו במכות בלחיים ברמה שירד לו דם מהאף ומהשפתיים וכל הפנים שלו התנפחו" (פרוט' עמ' 14 ש' 32 ואילך; עמ' 35-38). א' זכרה שהאירוע התרחש, ביום ששי, כאשר אחיה ב' היה בכתה ג' או ד'. עוד זכרה שאמה הגיעה לאחר ששמעה שבמקום יש אלימות. כן זכרה שצילמו את פניו של ב' ("חבל שאין את הטלפון מפעם כי אנחנו צילמנו את התמונה הזאת וחבל" - עמ' 37 ש' 19), והסבירה שלא סיפרה בחקירתה על כך שירד ל-ב' דם מהשפתיים כי שכחה זאת, אולם עתה היא זוכרת. לדבריה לא אמרה זאת אף לפרקליטים שהכינו אותה לעדות, שכן הם לא ביקשו ממנה שתתקן את עדותה או תוסיף אירועים נוספים, אלא שפשוט תספר את מה שמסרה במשטרה.

ניתן לראות ש-א' תיארה אירוע קשה, הן מבחינת עצמת האלימות והן מבחינת התוצאה, מרובה פרטים ותיאורים בדבר החבלות שנגרמו ל-ב'.

חיזוק לעדותה של א' בקשר לאישום הכללי ניתן למצוא בעדותה של אמה ש', שמסרה שהנאשם נהג להכות את הילדים לאורך השנים בדרכים שונות ומגוונות: "בידיים, בבעיטות, אגרופים, חגורה היה כמה פעמים, אלימות מילולית שכל הזמן חזרה על עצמה" (פרוט' עמ' 66 ש' 11-12).

אישום כללי - אלימות כלפי ג'

6. ממזכר שהכינה החוקרת חגית סבנאר (נ/1) עולה שבשיחתה עם עובדת הרווחה סוכם כי תבוצע חקירת ילדים "לילד הקטן" (ככל הנראה הכוונה ל-ג') מאחר ש"אולי יעלה משהו". נוסף על כך נרשם ש"בכל מקרה הגדולים הועברו לטיפול עו"ס החטיבה". לצד זאת אין במזכר תיאור כלשהו של אלימות שננקטה על ידי הנאשם כלפי ג'.

אין חולק על כך שחוקרת הילדים שגית גרידיש הגיעה לבית ספרו של ג', מבלי שידעה מי מההורים, וחקרה את ג',

כאשר חקירתו תועדה באמצעות צילום וידאו. למרבה הצער עקב בעיה טכנית לא ניתן לראות בסרטון את תוכן החקירה החל מהדקה ה-9 (ת/9, וכן ראו דברי החוקרת בפרוט' עמ' 57 ש' 24), וכל שנותר הוא טופס סיכום החקירה שנערך על ידי החוקרת, שלא הוגש לבית המשפט.

לדברי החוקרת, בחלק המהותי חשף ג' האשמה כלפי הנאשם. ואולם, נוכח העדר תיעוד של החקירה, שאינו מאפשר להגנה או לבית המשפט לצפות בחקירה, מצאתי שלא לאפשר לתביעה להמשיך ולדלות מידע מהחוקרת בקשר לתוכן החקירה בעניינו של ג'.

יש לציין שגם המאשימה, בהגינותה, הבהירה שבמצב דברים זה, לא תבקש להוכיח את האישומים על בסיס הדברים שנאמרו (פרוט' עמ' 58 ש' 15).

מהאמור עולה, שמלבד אמירתה הכללית של א' על כך שהנאשם נהג לתקוף את שלושת האחים, אין ראיות נוספות הקושרות את הנאשם למעשה אלימות ספציפי בו נקט הנאשם נגד ג'.

על כל אלו מן הראוי להזכיר גם את דבריה של ש' בעדותה לפני, לפיה היא מסרה לחוקרים ש-א' ו-ב' חוו אלימות בבית לאורך השנים, זאת מבלי שהתייחסה ל-ג' (פרוט' עמ' 67 ש' 23-25).

במצב דברים זה, כאשר א' לא נתבקשה לפרט על אירוע אלים נגד ג', ובשים לב לעדותה של ש', אני קובע שלא הוכח שהנאשם נקט באלימות כלפי ג'.

האירוע הראשון

7. א' תיארה אירוע בו היכה הנאשם אותה ואת ב' באמצעות חגורה (פרוט' עמ' 19). עם זאת, לא היה ברור מדבריה האם הכוונה לאירוע הראשון המתואר בכתב האישום, או שמא מדובר באירוע שונה.

א' תיארה כיצד שאל הנאשם אותה ואת ב' מי מהם עשה חורים בשידה. משענו לו שהם לא עשו זאת, לא האמין להם הנאשם, ושב ושאל אותם פעמים נוספות. לדבריה, הנאשם התעצבן והחל לתת להם סטירות בפנים על מנת שיגידו לו את האמת. משאמרו לו שהם אומרים את האמת, העמיד את שניהם עם הפנים לכיוון הקיר, הלך לחדר להביא חגורה, והחל להכותם עם חגורה "מהגב לטוסיק, לרגליים ככה במשך כמה זמן". לדבריה, אמה שמעה שיש אלימות בחדר, נכנסה וניסתה להוציא את הנאשם מהחדר, אולם ללא הצלחה, שכן הנאשם איים עליה. בשלב מסוים הוציא הנאשם את א' מהחדר, והמשיך להכות את ב' שנותר בחדר. לאחר זמן מה, הגיע ג' והודה שהוא זה שחרט על השידה. לדברי א' כתוצאה מהמכות שספגה מהחגורה נותרו על גופה סימנים. לגבי החבלות שנגרמו ל-ב', אמרה: "...וגם לאח שלי (הכוונה לאח ב' - ע.מ) אומנם לא ראיתי (את החבלות - ע.מ) אבל אם אני נשארת פחות זמן ממנו ולי היו סימנים אני בטוחה שגם לו היו סימנים" (פרוט' עמ' 19 ש' 23-24).

8. על תיאור זה חזרה א' גם בחקירתה הנגדית (פרוט' עמ' 43-44). בנקודה זו יש לומר של-א' לא היה הסבר

מדוע נרשם במכתב הפרקליטות שנערך בעקבות ריענון שנערך לה לפני עדותה בבית המשפט, שהיא אמרה שהנאשם העמיד בשורה אותה ואת שני אחיה (כולל ג'). עם זאת עמדה על כך ש-ג' ישב בסלון עם האמא, וכן שהנאשם לא קרא לו להיכנס לחדר ולא הכה אותו, וכי היחידים אותם העמיד הנאשם בצמוד לקיר והכה עם החגורה היו היא ואחיה ב'. לדבריה: "המכות קרו, אני לא זוכרת כל כך בבירור מי היה כמה היה אבל המכות קרו בוודאות באיך שתיארתי זה גם קרה. הכוונה לאיך שהכה אותנו. הוא הכה אותי ואת ב'" (פרוט' עמ' 44 ש' 6-7). בקשר לאותו אירוע זכרה א' שהנאשם לקח חגורה מהחדר (לא ממכנסיו) ואת המקומות בגופה בהם נותרו סימנים.

9. באופן דומה תיארה גם ש' אירוע בו הכה הנאשם את ב' באמצעות חגורה. לדבריה, היא אינה זוכרת כיצד החל האירוע, "...אבל מה שאני לא אשכח בחיים זה איך שהגוף של הבן שלי היה נראה אחרי שהוא הכה אותו... פשוט לקח חגורה והוא הכה אותו בכל הגוף, הילד שלי אחר כך היה כולו חבלות אדומות, כחולות, סגולות, איך שלא תרצו על כל הגוף הראיתי את זה לחמותי לשעבר שראתה את זה, היו לי גם תמונות בטלפון הישן רק שהן נמחקו, גם א' עברה... הם עברו כמה פעמים מכות בחגורות אני לא זוכרת תקופות..." (פרוט' עמ' 67 ש' 29 ואילך).

10. ניתן לראות שבדומה לא', תיארה ש' בעיקר את המכות שספג ב', שאף גרמו, ככל הנראה, לחבלות משמעותיות יותר. ואולם, מדבריה של ש' לא ברור האם התיאור שמסרה מתייחס בהכרח לאירוע אותו תיארה א', או שמא מדובר באירוע אחר, שכן ש' לא זכרה כיצד החל האירוע, ולא תיארה את העמדת הילדים לאורך הקיר. ככל שמדובר באירוע אחר, מדובר בחיזוק משמעותי לאישום הכללי לפיו הנאשם היכה את ילדיו משך תקופה ארוכה (שלדברי ש' האלימות כללה את הכאת הילדים א' ו-ב', בין היתר, גם באמצעות חגורות יותר מפעם אחת).

11. אשר לגרסתו של ב' עצמו - חוקרת הילדים שגית גרידיש סיפרה שהגיעה ביום 27.3.2016 לתיכון בו למד ב' על מנת לחקור אותו ואת א' בעקבות הזמנת חקירת ילדים שקיבלה ממשטרת ישראל, המלווה בדוח פקידת סעד, לאחר שעלה חשד לפגיעה פיזית בשלושתם מצד הנאשם ומצד האם. הגב' גרידיש סיפרה שתחילה חקרה את ב', ובהמשך אמורה הייתה לחקור גם את א', חקירה שלא בוצעה בסופו של יום.

12. מצפיה בדיסק החקירה עולה ש-ב' שיתף תחילה פעולה עם חוקרת הילדים, וכאשר נשאל שאלות כלליות, או שאלות בהן התבקש לספר על חוויות שעבר, שיתף פעולה באופן מלא עם החוקרת, השיב מיד על כך שאלה שנשאל בצורה עניינית, לעתים כשחיוך קל מרוח על פניו. ואולם, האווירה הנעימה השתנתה באחת והחיוך נמחק מפניו ברגע בו נשאל ב' שאלות בקשר לפגיעות בו ובגופו. ב' השיב בשלילה לשאלה האם מישהו פגע בו, אולם לאחר מכן הצליח להשיב על שאלות בהנהוני ראש בלבד. משנשאל שאלות כמו "האם מישהו פגע בך?" או "האם מישהו עשה משהו לא בסדר לגוף שלך?", ובהמשך "האם קרה לך משהו עם חגורה?", החל ב' לנשוך את שפתיו, הבעת פניו הקלילה פינתה מקומה למבט רציני, הוא התקשה לדבר, נשם בכבדות, החל להתגרד בצווארו ובלע את רוקו. על השאלה "האם קרה לך משהו עם החגורה" כלל לא השיב. לדברי הגב' גרידיש, בשלב זה החל ב' לדמוע והיא הציעה לו לשטוף את פניו. מראתה שלא חזר לחדר, יצאה לבדוק מה קרה. במסדרון ראתה את ב', ביחד עם אחותו א' ועם מנהל בית הספר. ב' עמד בצד ושתק, ואילו א' צעקה לעברה שלא תדבר על דברים "בתוך הבית". עוד הוברה ש-ב' התקשר לאמו ודיווה לה על החקירה. בנסיבות אלו הופסקה החקירה.

עקב כך שהחקירה הופסקה בשלב מוקדם, לא עלה בידי חוקרת הילדים להעריך את מהימנותו של ב', וכל שנותר הוא

להתרשם מתגובותיו לשאלות המעטות שנשאל עד לאותו שלב.

ב"כ הנאשם טען שבניגוד לדברי חוקרת הילדים, לא ניתן להבחין בסרטון בכך ש-ב' בכה או דמע. לאחר שצפיתי מספר פעמים בחלק הרלוונטי, מצאתי שאכן קשה להבחין בכך, אולם גם לא ניתן לשלול שדמעה זלגה מעיניו של ב'. מכל מקום, ניתן היה להבחין בשינוי הפתאומי שחל בהתנהגותו ובכך ש-ב' היה לכל הפחות על סף דמעות.

13. לאור הספק שנוצר האם א' ו-ש' תיארו את אותו אירוע, או שמא שני אירועים נפרדים, אתן לנאשם ליהנות מספק זה, במובן זה שמלבד האישום הכללי, אני קובע שהנאשם הכה את ב' באמצעות חגורה וגרם לו לסימנים על גופו, זאת על אף היעדרה של תעודה רפואית, סוגיה אליה אתייחס בהמשך.

האירוע השני

14. א' סיפרה על אירוע שאירע כשהייתה "בין כתה ד' לכתה ה'", כאשר בני המשפחה התארגנו ללכת לפסטיגל. לדבריה, הנאשם דרש ממנה לשטוף כלים ובמקביל להתארגן לקראת היציאה מהבית. א' מספרת שהיא בחרה להתארגן לקראת היציאה, ולכן לא שטפה את הכלים. לאחר המופע, משחזרו בני המשפחה לביתם, הבחין הנאשם בכך ש-א' לא שטפה את הכלים. א' הסבירה לנאשם שהיא לא יכלה לשטוף כלים ובמקביל להתארגן ליציאה. לשמע התשובה התעצבן הנאשם, "אמר את לא עושה מה שמבקשים ממך, את לא עושה כלום, והוא התחיל פשוט לתת לי להרביץ לי ולתת לי סטירות בלחיים, ואני זוכרת שכל הלחיים שלי התנפחו, היו לי סימנים אדומים כמו סימני השמנה כמו אלרגיה".

עוד סיפרה א' שיום לאחר המקרה לא שלחה אותה אמה לבית הספר. לדבריה, אמה אף ניסתה לסייע לה במהלך האירוע, "אבל שוב פעם כל פעם שהייתה מתערבת ומנסה לעזור הוא היה מאיים עליה שאם היא תתערב הוא ירצח אותה ואמא שלי אין לה מה לעשות הייתה גם חסרת אונים כמוני ועשתה כל מה שיכולה כדי להגן ולעזור" (פרוט' עמ' 12).

מסיבה שאינה ברורה ש' לא התבקשה לתאר את האירוע מנקודת ראותה, ומשכך כל שנותר הוא עדותה של א'.

האירוע השלישי

15. א' סיפרה שבאירוע זה, שהתרחש כאשר הייתה ב"כיוון של כתה ז'", במועד בו הוריה כבר היו גרושים, גילה אביה שיש לה חבר. מששאל אותה אביה אם השמועה נכונה, השיבה לו א' בשלילה. בעדותה הסבירה שהכחשתה נבעה מהפחד שלה מפניו.

את תיאור ההתרחשות אביא בלשונה של א':

"ולאחר מכן הוא פשוט התחיל לאיים עליי ולצעוק ולהתעצבן והוא הלך פשוט למטבח לקחת סכין מהמגירה והוא פשוט הלך והוציא סכין מפלסטיק (מתחילה לבכות) והוא פשוט איים עליי שהוא יחתוך לי את הלשון ושהוא ירצח אותי ואז שאמרתי לו שזה כן קרה (בוכה) הוא התחיל להרביץ לי והוא פשוט משך אותי מהשיער תפס אותי מפה, טרטר אותי מימין לשמאל, למטה למעלה, מרוב שכאב לי לא יכולתי לשבת בספה והוא הקים אותי וזרק אותי על הרצפה וכתוצאה מהזריקה לרצפה המשקפיים שלי נפלו ונשברו והוא התחיל לבעוט בי בעיטות בכל הגוף וכשקמתי דפק בי סטירות בלחיים ואמא שלי ניסתה לעזור לי היא אמרה לו שבאנו לדבר ולא לדבר באלימות, אבל שום דבר לא עזר (בוכה)... כאילו, עליה הוא גם איים, הוא עושה מה שבא לו ופשוט חזרתי הביתה עם כאבים בגוף במיוחד בראש שלי שכולי בוכה כשנכנסתי להתקלח פשוט אני לא יכולה להסביר את כמות השיער שנשרה לי, אי אפשר להגדיר את זה, זה היה קבוצות שיער מטורפות שאני עושה ככה (מדגימה ליטוף שיער) והשערות נושרות, כאילו מחלת סרטן (בוכה ונחנקת לאורך כל התשובה).

בחקירתה הנגדית שבה א' ותיארה באופן דומה את שעולל לה אביה:

- ש. מה עשה עם הסכין
- ת. הרים אותה, לא קירב את זה כל כך אליי, אבל כאילו זה היה כזה ככה אני ארצח אותך, אני אחתוך לך את הלשון.
- ש. ומתי הוא עזב את הסכין
- ת. אחרי שאמרתי לו שכן התנשקתי
- ש. אז הוא ביד אחת מחזיק סכין וביד אחת נותן לך מכות
- ת. לא. בהתחלה אמרתי לו שלא (התנשקתי - ע.מ) הוא התעצבן והוא התחיל לאיים עליי והוציא את הסכין ואז אחרי שאיים עליי אמרתי לו שכן ואז אחרי הוא התחיל עם המכות.

עוד סיפרה א' שלאחר האירוע היא לא נזקקה לטיפול רפואי (פרוט' עמ' 34 ש' 19).

16. לגבי הסכין הסבירה שמדובר בסכין מטבח לחיתוך סלט, שהידיית שלה עשויה פלסטיק (פרוט' עמ' 34 ש' 25 ואילך). משנשאלה באיזה צבע הידיית השיבה "לבן", אולם הבהירה בהמשך שהיא אינה בטוחה בכך וכי מסרה את הצבע שעלה בראשה באותו רגע. ואולם, משנשאלה האם היא בטוחה בכך, ענתה בשלילה, זאת בניגוד לתשובות אחרות שמסרה, בעניינים המהותיים הנוגעים לליבת המעשים האלימים שתיארה, אז עמדה באופן נחרץ על אמיתות תוכן, תוך שהבהירה שמדובר באירועים שנחרטו היטב בזיכרונה. אשר לצבע הסכין, אך טבעי הדבר שלא זכרה פרטים קטנים ושוליים, בשים לב לחלוף הזמן מאז יום האירוע ועד המועד בו העידה בבית המשפט.

17. א' אישרה שאמה הייתה עדה לאירוע וניסתה לסייע לה (עמ' 13 ש' 16-17) בכך שהוציאה לנאשם את הסכין מידו (פרוט' עמ' 33 ש' 17).

ואכן, חיזוק משמעותי לעדותה של א' ניתן למצוא בעדותה של האם ש', שנכחה באירוע. בדומה ל-א', סיפרה ש' שמדובר באירוע שהתרחש זמן קצר לאחר גירושה מהנאשם. לדבריה, מישהו סיפר לנאשם שראה את א' מתנשקת עם ילד. הנאשם התקשר אליה ואמר לה שהם צריכים לדבר עם א'. ש' השיבה לנאשם שאין לה בעיה, ושהיא תגיע אליו עם א' על מנת שידברו אתה, בתנאי שיבטיח לה שהמפגש יכלול שיחה בלבד ללא שימוש באלימות פיזית או מילולית. לדבריה, חששה מכך שכעסו של הנאשם יוביל אותו למחוזות אלו. לאחר שהנאשם הבטיח לה שכך יהיה, הגיעה אליו ש' לביתו ביחד עם א': "אני ו-א' ישבנו אצלו בבית, התחיל לדבר ואז פשוט קפץ לו, הוא הכה אותה בצורה מחרידה, הוא נתן לה אגרוף לגוף, סטירות לפנים עד כדי כך שהמשקפיים עפו לה מהפרצוף ונשברו לה, כמובן אמר לה מלים מאוד קשות, הוא תפס את השיער שלה ופשוט ניער אותה לכל עבר זה היה משהו מפחיד הילדה. הגענו הביתה הייתה לה נשירה מטורפת בשיער" (פרוט' עמ' 67 ש' 14-5). לדבריה, משניסתה להתערב, איים עליה הנאשם שירצח אותה, וכן שלף סכין.

ש' סיפרה ש-א' הראתה לה את הנשירה בבית, מיד לאחר שהתקלחה.

על שעבר על בתה א', ועל תחושותיה מהאירוע תיארה ש' במלים הבאות: "היא עברה אירוע קשה ביותר באותו יום. קשה מאוד...זאת הייתה סיטואציה מאוד קשה, גם לי כאימא שהייתי חסרת אונים ולא יכולתי לעזור לבת שלי גם אני בעצמי פחדתי, לא יכולתי לעזור לה. עד היום זה צלקת, כל פעם שאני מסתכלת, זה משהו שלא עוזב אותה לא נשכח" (פרוט' עמ' 67 ש' 21-16).

האירוע הרביעי

18. א' סיפרה כי מספר ימים לפני יום העצמאות, כאשר הייתה, למיטב זיכרונה, "בת 14 ומשהו", דרש ממנה הנאשם לראות עם מי היא התכתבה או דיברה. לדבריה, פגשה מוקדם יותר שני נערים אותם הכירה, שביקשו ממנה שתיתן להם נשיקה, אולם היא סירבה. בהמשך שלחו לה הנערים הודעות התנצלות על התנהגותם. למרות שלא רצתה להראות את תוכן ההודעות לנאשם, נפתח הטלפון הנעול לאחר ש-א' נגעה בו בטעות עם אצבעה ושחררה בדרך זו את נעילת המכשיר. מששאל אותה הנאשם לפשר השיחות וההתכתבות, סיפרה לו א' מה התרחש מוקדם יותר עם הנערים, אולם לדבריה אביה לא הבין ככל הנראה את הסיטואציה. מאחר שחבריו של הנאשם היו בסלון, לא יכול היה הנאשם לצעוק עליה, אולם הוא הוציא את אחיה ב' מהחדר. בשלב זה הרגישה שאביה זועם "זעם פנימי", שכן הוא לא יכול היה לצעוק נוכח המצאות חבריו בחדר סמוך, והחל "לתת כאפות לראש לעצמו והוא כולו נהיה אדום ונורא פחדתי... כאילו זועם עלי ומרביץ לעצמו", תוך שהוא מקלל אותה וקורא לה "שרמוטה". הנאשם נטל את הטלפון הנייד, פגע ב"שפיץ" של השידה, הטלפון "נחצה לשניים" והזכוכית שלו נשברה לחלוטין, באופן שלא ניתן לתיקון. לדבריה, הנאשם התיישב על המיטה וניסה להירגע, אולם ללא הצלחה. בשלב מסוים, כאשר הנאשם היה עדין עצבני, "הוא פשוט בא דפק לי אגרוף ללב בצד שמאל לכיוון הלב כזה, ואחרי זה ממש בכיתי". לדבריה נגרם לה כתוצאה מהמכה סימן אדום שנעלם לאחר כשעה. בהמשך הסיעה בת דודתה של א' את א', את הנאשם ואת אחיה, כאשר בסוף הנסיעה קרא לה הנאשם ואמר לה שהוא לא רוצה לראותה יותר, ושמבחינתו היא איננה בתו (פרוט' עמ' 15-14).

19. גם לגבי אישום זה, ניתן למצוא חיזוק לעדות של א' בדברי אמה ש', שהעידה שאמנם לא נכחה באירוע, אולם שמעה עליו מבתה א' עוד באותו יום או ביום המחרת. לדבריה, א' סיפרה על כך שלאחר שהנאשם ראה את ההתכתבות, "...הוא התנהג אליה בצורה אלימה וניפץ לה את הטלפון ודיבר אליה במלים לא יפות... ובנוסף סיפרה שאמר לה שמהיום היא לא הבת שלו ושלא תגיע אליו יותר" (פרוט' עמ' 66 ש' 22-26). משהתבקשה לתאר את מצבה הנפשי של א' מסרה שא' "הייתה מאוד פגועה מאוד מתוסכלת מכל הסיטואציה, גם מהבחינה האלימה ונפשית הייתה שבורה אבא שלה אומר לה דבר כזה מהיום את לא הבת שלי ואת מתה וכל מיני דברים בסגנון הזה ואל תבואי אליו יותר זה פגע בה מאוד, יש לה משברים" (פרוט' עמ' 67 ש' 1-3).

הערכת מהימנותה של א'

20. עדותה של א' הותירה עלי רושם חיובי ביותר. כפי שהסכים אף ב"כ הנאשם בסיכומיו: "...על פני הדברים מדובר בעדה שעשתה רושם טוב, דיברה בצורה שוטפת, קולחת, גם בכתה..." (פרוט' עמ' 119). לצד זאת ציין שכאשר נכנסים לעובי הקורה, מתגלות סתירות בעדותה, ולכך אדרש בהמשך. אשר לעדות עצמה, ניתן היה להתרשם ש-א' חוותה את האירועים מחדש כאשר תיארה את שעולל לה הנאשם. תיאוריה לוו בכאב רב, ודמעות זלגו מעיניה כאשר תיארה את פרטי האירוע השלישי (המשיכה בשיער ותלישת השיער), שניכר שהיה הקשה ביותר עבורה. עוד התרשמתי מכאבה של א' בשעה שתיארה את דברי אביה לפיהם היא מעתה לא הבת שלו, מלים שדומה שכאבו לה לא פחות מהמכות שספגה.

21. לאורך כל עדותה התרשמתי ש-א' לא ניסתה להפליל את הנאשם, וודאי לא בהוראת אמה על רקע הסכסוך בין בני הזוג, כטענת הנאשם. בהקשר זה חשוב לזכור ש-א' לא יזמה את התלונה במשטרה ("אני פחדתי להתלונן"), אלא גורמי הרווחה הם שעשו זאת, לאחר ש-א' החלה לעבור את טיפול פסיכולוגי (פרוט' עמ' 23). בעניין זה אציין שמקובלים עלי אף הסבריה של א' על כך שהיא או אמה לא פנו למשטרה לאחר האירוע השלישי, שכלל כאמור איום עם סכין, אלימות קשה ותלישת שערות, נוכח הפחד שחשו מהנאשם (פרוט' עמ' 32). א' הסבירה שעל אף שהוריה כבר היו גרושים באותה תקופה, אביה לא הפסיק לאיים על אמה, לרבות במהלך האירוע עצמו, עובדה שעצרה בעדן מלגשת למשטרה בזמן אמת. כאשר מדובר ברצף מעשי אלימות שבוצעו לאורך שנים, לא ניתן לומר שמדובר בהסבר שאינו מתקבל על הדעת. חיזוק להסבריה של א' ניתן למצוא בתגובתה ההיסטרית של א' ברגע שהבינה שחוקרת ילדים הגיעה לבית הספר על מנת לחקור אותה ואת ב', כפי שעולה מ-ת/6 ומעדותה של הגב' גרידיש (פרוט' עמ' 56 ש' 11-22), וסירובם של א' ואחיה לשתף עמה פעולה. נתון חשוב נוסף הוא שבמועד פתיחת החקירה נחקרו באזהרה הן הנאשם והן ש', אמה של א', עובדה המחלישה אף היא את הטענה ש-א' ביקשה להפליל את הנאשם.

22. על כך יש להוסיף שחרף כאבה העצום, ורצונה שאביה ישלם מחיר על שעולל לה ולאחיה (פרוט' עמ' 39 ש' 4-11), התרשמתי ש-א' ניסתה בכל מאודה לדייק בתשובותיה, ולא למסור תיאורים של פרטים אותם לא ראתה. דוגמה בולטת לכך היא התשובה שמסרה בקשר לחבלות שנגרמו לה ולאחיה ב' באירוע הראשון. העדה הבהירה שלא ראתה את הסימנים שנותרו על גופו של אחיה, והסבירה שהסיקה שחייבים היו להישאר סימנים על גופו, שכן ההיגיון מחייב שאם לה נגרמו סימנים שעה שהיא ספגה פחות הצלפות, אזי חייבים היו להיוותר סימנים על גופו של מי שחטף יותר מכות ממנה.

בהקשר זה חשוב לזכור ש-א' היא נערה, ועל רקע זה ניתן להסביר מעידות קלות ביותר בעדותה, אותן תיקנה מיד, כמו התשובה המהירה ש"שלפה" בנוגע לצבע הסכין אותה אחז הנאשם [וראו במקום אחר ובהקשר אחר תשובה מוטעית אחרת אותה תקנה (פרוט' עמ' 22 ש' 31-32)].

דוגמא נוספת על המגמה של א' למסור תשובות מדויקות, תוך הימנעות מהוספת פרטים המחמירים עם הנאשם מקום שפרטים אלו אינם נכונים, ניתן למצוא בתשובה שמסרה בחקירה הנגדית לשאלת ב"כ הנאשם מה עשה הנאשם עם הסכין באירוע השלישי, כמפורט לעיל (פרוט' עמ' 33 ש' 19 ואילך).

23. הדרך בה תיארה א' את שעולל לה הנאשם יצרה רושם של עדות אותנטית של מי שחוותה בעצמה חוויות קשות, ולחלוטין לא של עובדות שמקורן בשינון פרטים. בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, הסבירה א' שקראה במשרדי הפרקליטות את עדותה במשטרה, אולם לא לקחה עמה העתק של החקירה (פרוט' עמ' 20 ש' 21-24). א' הבהירה שמדובר באירועים קשים שנחרטו עמוק בזיכרונה (ראו למשל תשובתה בקשר לאירוע הרביעי: "... אירוע כזה אני לא יכולה לשכוח, אני זוכרת לפרטי פרטים" (פרוט' עמ' 28 ש' 17)).

24. בהקשר זה, אף אינני מקבל את טענת ההגנה לפיה עדותה של א' הייתה "מניפולטיבית" או "מתוחכמת". כך למשל, יש לדחות את טענת ההגנה לפיה א' מסרה תשובה "מתוחכמת" כאשר ענתה בשלילה לשאלה האם הגיעה עם אמה לפגישה במשרדי הפרקליטות, ומיד לאחר מכן הבהירה שכן הגיעה עם אמה, אולם התכוונה לכך שהאם לא נכנסה עמה לפגישה (פרוט' עמ' 20 ש' 25-30). לא התרשמתי מכך שהעדה הבינה את המשמעות שיכולה לנבוע ממפגש משותף של הפרקליטים, העדה והאם, והראייה לכך היא שכאשר נשאלה מיד לאחר מכן האם שוחחה עם אמה על תוכן הפגישה, השיבה בחיוב, תוך שהסבירה שסיפרה לאמה בקצרה על האירועים, גם במהלך השנים ("ברור זאת אמא שלי" - פרוט' עמ' 20 ש' 31 - עמ' 21 ש' 5).

25. ב"כ הנאשם אף ניסה לטעון לתחכום בתשובותיה של א' שסיפרה לראשונה על כך שהנאשם איים על אמה במילים: "אל תתערבי אני ארצח אותך" במהלך האירוע השלישי, כאשר אמה ניסתה להתערב לטובתה, ולאחר מכן הוסיפה מיוזמתה: "לא כתוב שם את זה בטח" (פרוט' עמ' 32 ש' 28-32). א' אישרה שלא הזכירה פרט זה במשטרה או בפרקליטות, אולם הבהירה שהיא זוכרת זאת כעת ומספרת את האמת. בשים לה למכלול עדותה, התרשמתי הכללית מניסיונה לדייק בתשובותיה, ומכך שהעדה לא מסרה עדות מגמתית שמטרתה לפגוע בנאשם, אינני סבור שיש לראות בדוגמא אליה הפנה ב"כ הנאשם משום פגם בעדותה המכרסם בצורה כלשהי במהימנותה.

26. דוגמא נוספת אותה סיפק ב"כ הנאשם לביסוס טענתו, היא שינוי בגרסתה של א' בנוגע למועד בו התרחש האירוע השני בו יצאו בני המשפחה לפסטיגל. לאחר שבחנתי פעם נוספת את גרסתה של א', אינני סבור שמדובר ב"תחכום" אותו ניתן לייחס לה. נהפוך הוא, ככל ש-א' הייתה מתוחכמת, כטענת ההגנה, מצופה היה ממנה לתכנן מראש את תשובותיה באופן שיתאימו לנסיבות. הנתון אותו זכרה א' הוא שיום למחרת האירוע היא הייתה אמורה ללכת לבית הספר, אולם עקב מצבה היא לא הלכה לבית הספר. א' הדגישה שהיא אינה זוכרת את המועד המדויק של האירוע, וניכר היה בתשובותיה שהיא מנסה למסור מידע המבוסס על הסקת מסקנות באופן שיתיישב עם לוחות הזמנים אותם זכרה (פרוט' עמ' 38-39). החשוב לענייננו הוא שאת האירוע עצמו תיארה א' בצורה משכנעת.

27. נוסף על כך, ידעה העדה למסור גם פרטים חיוביים על הנאשם (למשל כאשר אישרה שהנאשם הזמין אותה לאחרונה ליום ההולדת של אחיה ב' - פרוט' עמ' 21 ש' 28-29).

ואם לא די בכך, הרי ש-א' לא הסתירה פרטים שפחות היה לה נעים לדבר עליהם, כמו למשל העובדה שהיו עליה שמועות על כך שהיא מתנשקת עם בנים (פרוט' עמ' 30), וכן העובדה שגם אמה הכתה אותה ואת אחיה. משנשאלה על ידי ב"כ הנאשם האם זה נכון שגם אמה הכתה אותה, השיבה: "אמא שלי לא הכתה אותי כמו שהוא הכה אותי, ואם היא נתנה לי איזה שהיא 'כאפה', שזה לא באמת כאפה כמו שהוא היה נותן לי שזה היה כזאת קטנה ככה בטוסיק..." (פרוט' עמ' 24 ש' 8-11 וראו גם בהמשך ש' 32 ואילך). בשלב זה, לאחר מספר שאלות נוספות בקשר למועדים המדויקים בהם קיבלה מכות מאמה, השיבה א': "אתה יודע למה אני לא זוכרת, כי אלימות כזאת (מצביעה על אביה) זוכרים, וזה חרוט בלב (מתחילה לבכות) עזוב סימנים בגוף, בלב, אתה מצפה שאני אזכור פליק בטוסיק" (פרוט' עמ' 25 ש' 21-22).

עוד יש לציין שהפללת האם על כך שגם היא הכתה את א', מצביעה על כך שא' אינה מצדדת באופן עיוור באמה כחלק מ"כיפוי הידיים" בין הנאשם לבין גרושתו. דוגמא נוספת ל"מחשבה העצמאית" של א', ניתן למצוא בתשובתה לשאלה הישירה האם היא הייתה "בצד של אמא", עליה השיבה א': "אני הייתי בצד של מי שהכי נכון לחיות אתו, וזה לא אתו, זה עם אמא שלי" (פרוט' עמ' 25 ש' 26). א' אף לא ניסתה לצייר את אמה כדמות אידיאלית עבודה (למשל כשאמרה שהסתובבות שלה עם בנים בגיל 12 לא מצאה חן גם בעיני אמה - עמ' 31 ש' 11), כאשר גם בכך יש כדי לחזק את הרושם החיובי שהותירה ואת האותנטיות שבתשובותיה.

28. על מהימנותה של א' ניתן ללמוד גם מהעובדה שהיא לא חסכה בתיאורים לא מחמיאים כדי לתאר את התנהגותה. משהתבקשה להגדיר את עצמה, השיבה: "כל ילד הוא ילד חוצפן, כל ילד עושה לפעמים מה שבא לו. ילדה." (פרוט' עמ' 31 ש' 22). במקום אחר לא התביישה לתאר את מעשיה (נשיקות בלבד) עם בנים עמם התרועעה בגיל 12, ואף הסכימה עם אמירת ב"כ הנאשם לפיה מדובר ב"מעשים לא יפים" לגילה (פרוט' עמ' 42-43). ולא היססה להודות בכך ששיקרה לאמה בקשר ליחסיה עם בנים באותה תקופה (פרוט' עמ' 46 ש' 22-23).

29. עוד מצאתי לדחות את הטענה לפיה כבישת עדותה של א' לגבי חלק ממעשיו של הנאשם פוגעת באמינותה. א' סיפרה הן בתחנת המשטרה, הן במשרדי הפרקליטות והן בבית המשפט על רצף של מעשי אלימות שחוותה מהנאשם לאורך השנים, עוד כשהייתה ילדה קטנה. משנשאלה, למשל, מדוע לא סיפרה במשטרה על אירוע השידה, השיבה: "אני לא כל כך זוכרת מה היה לפני שנתיים כשחקרו אותי פעם ראשונה, אבל או שלא היה זמן לספר או שהם ביקשו ממני כמה מקרים ספציפיים, אני לא חושבת שהייתי מסתירה את זה" ובהמשך - "אני הייתי במשטרה שעה וקצת, היה לי מה להוסיף סיפרתי, כל הסיפור לקח לי כמה זמן, זה לא (כמו) שעכשיו יצא לי בשלופ היה קשה לי מאוד לספר את זה, אני ילדה מאוד סגורה ומופנמת, לא יכולתי לספר את כל המקרים בשעה ומשהו" (פרוט' עמ' 22).

העדה לא המציאה תירוצים, אלא ניסתה לספק הסברים לכך, תוך שהבהירה שהיא אינה זוכרת את הדינמיקה של החקירה, וכן שבחלופי הזמן היא מרגישה יותר משוחררת לספר על שחוותה. הסברים אלו, באופן ובהקשר בהם נאמרו, מקובלים עלי לחלוטין.

30. חרף הרושם הטוב שהותירה עלי עדותה של א', לא נעלמו מעיני אי דיוקים בעדותה, או פרטים שהשלימה

בהמשך ועליהם לא סיפרה במשטרה. דוגמא לכך היא תיאור הסימן שנגרם לה באירוע הרביעי כתוצאה ממכת האגרוף, פרט אותו לא מסרה במשטרה. א' הסבירה שזכרה שכן סיפרה על כך לחוקרים ושלא ברור לה מדוע העניין אינו מופיע בחקירתה במשטרה. בהמשך אמרה שזכרה שאמרה זאת אף לתובע (פרוט' עמ' 29).

לאחר שבחנתי את הסבריה של א', מצאתי שאין מדובר בפרטים שאי-מסירתם בזמן אמת לחוקרי המשטרה פוגעים בצורה כלשהי באמינותה, שכן אך טבעי הוא שכאשר מדובר במספר גדול של אירועים אלימים מלאי פרטים, שהתרחשו לאורך שנים, לא ניתן לזכור את כולם. כך, לא ניתן לצפות מ-א' לזכור למי היא סיפרה פרט מסוים מאותו אירוע ומתי סיפרה לו זאת.

31. במקום אחר מצאה א' לנכון לתקן או לדייק תיאורים אותם מסרה בעבר, תוך שהבהירה שכיום היא זוכרת אותם טוב יותר. כך לדוגמא, כאשר אמרה שלאחיה "ירד דם מהלחיים", הסבירה שכוונתה הייתה שהלחיים שלו התנפחו והאדימו מאד מעצמת הסטירה שקיבל מהנאשם. במילותיה של א': "זה רק ביטוי שממש הלחיים שלו התנפחו ונהיו אדומות, איך יכול לרדת דם מהלחיים".

במאמר מוסגר אציין שעדותה של א' במשטרה לא הוגשה לבית המשפט, כך שלא ניתן לעמוד על סתירות כאלו ואחרות שנטענו.

סיכום ביניים

32. עדותה של א' הייתה עדות חזקה ומשכנעת, שניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים ללא כל היסוס. הסתירות ואי-הדיוקים המעטים בעדותה עסקו, ככלל, בפרטים שוליים או עת התבקשה למסור תאריכים מדויקים (ראו למשל פרוט' עמ' 39 ש' 15), אותם קשה לדרוש ממנה לזכור בחלוף זמן ניכר ממועדי ההתרחשויות, בפרט כאשר עולה מדבריה שהנאשם נקט נגדה ונגד אחיה באלימות באופן תדיר. העדה עמדה ארוכות מעל דוכן העדים ונחקרה בחקירה נגדית צולבת שלא הצליחה לסדוק את ליבת גרסתה בכל הנוגע למכלול האירועים שתיארה, או לערער את אמינותה.

הערכת מהימנותה של ש'

33. עדותה של ש' הותירה עלי רושם אמין. ש' הודתה שהכתה אף היא את ילדיה לאורך השנים בדרך של "פליק בטוסיק", ובסטירה אחת בפניה של א', מעשים אותם לא הגדירה כ"אלימות" (פרוט' עמ' 68-69). לטעמי, אין זה משנה לענייננו מהן אמות המידה של ש' בכל הנוגע להגדרת "מעשה אלים" והאם לא החשיבה את ה"פליק בטוסיק" והסטירה כמעשה אלים, למשל לאחר שהשוותה את מעשיה למעשיו החמורים של הנאשם. החשוב הוא, לצורך הערכת מהימנותה, ש-ש' לא הסתירה זאת ולא היססה כאשר השיבה שכך התנהגה כלפי ילדיה.

34. לא נעלם מעיני ש-ש' הכחישה בחקירתה במשטרה את העובדה שנתנה סטירה ל-א', זאת בניגוד להודאתה בכך שעשתה זאת במהלך עדותה בבית המשפט (פרוט' עמ' 71). ואולם, משהבהירה ש' שהיא מספרת את האמת בעדותה, בשים לב לחלוף הזמן מיום האירועים ומיום החקירה, אינני סבור שיש בסתירה זו כדי לפגוע ברושם החיובי

שהותירה עדותה של ש' באופן כללי, בפרט כאשר ניתן לשינוי בגרסתה הסבר המניח את הדעת. כך, מעדויותיהן של ש' ושל א' עולה ש-ש' היא אישה שחוותה בעצמה את נחת זרועו של הנאשם, הייתה נתונה לאיומים, ופחדה ממנו עד כדי שיתוק שגרם לה שלא להתלונן נגדו על המעשים הקשים שביצע בה ובילדיה.

משהטיח בה ב"כ הנאשם שלו היה תובע היה דואג להגיש נגדה כתב אישום על אי מניעת פשע לאחר שראתה, לדבריה, מקרים חמורים ולא עשתה דבר, השיבה בפשטות: "צודק. היית במקומי?" ובהמשך, תוך הרמת קול: "היית במקומי? אתה יודע מה אני חוויתי? אתה יודע מה אני עברתי בשנים שהייתי נשואה לו? אתה יודע כמה אלימות וכמה סכינים ראיתי מול העיניים שלי?... היום אני מצטערת על זה, אתה יודע איזה איומים חוויתי כל רגע? גם בשנייה שהתגרשתי, אתה לא יודע. תשאל אותו. כמה נשים נרצחו בגלל שהתלוננו שכחתם את המקרים האלה" (פרוט' עמ' 69 ש' 24-15 וראו גם דבריה בעמ' 76 ש' 31).

35. בנוסף, הדגישה ש' מספר פעמים במהלך עדותה שלא רצתה לגרור את ילדיה לחקירות משטרתיות ולעדות בבית המשפט, ולכן לא סיפרה על מעשי הנאשם כלפיהם, גם כאשר הייתה לה הזדמנות לעשות כן (למשל כאשר התלוננה במשטרה נגד הנאשם על כך שאיים עליה). הסבירה של ש' בעניין זה סבירים בהחלט ונתמכים אף בהתנהגותם של א' ושל ב' שסירבו, כאמור, לשתף פעולה עם חוקרת הילדים שהגיעה לבית ספרם, התנהגות המצביעה על האווירה ששררה בבית של הסתרה ואי שיתוף הרשויות בנעשה בתוך הבית.

36. בדומה ל-א', הסבירה גם ש' שריבוי מעשי האלימות והאיומים שחוותה בעצמה, או שהייתה עדה להם ככל שהופנו לילדיה, גרמו לה שלא לזכור תאריכים ומועדים ספציפיים, או את הסיבה שגרמה לנאשם להתעצבן ולנקוט באלימות באותו אירוע: "אני לא זוכרת כיוון שעברנו כל כך הרבה חוויות. מתנצלת" (פרוט' עמ' 74 ש' 24) וכן הסבירה שלא נהגו לתעד ביומן כל מעשה אלימות שחוו מהנאשם (פרוט' עמ' 76 ש' 23). דומה היה שעתה, לאחר שהחליטה למסור את הידוע לה, ולתמוך ב-א' שהחליטה לפתוח את סגור לבה, לא היה ל-ש' כל מניע שלא לפרט ולמסור את כל הידוע לה. על פי מיטב התרשמותי מ-ש', היא לא הייתה מהססת לעשות כן, ככל שאכן הייתה זוכרת תאריכים (ראו, למשל, ניסיונותיה להיזכר במועדים ספציפיים בתשובות שמסרה בעמ' 76 לפרוטוקול). על אותו משקל לא זכרה ש' את המלים המדויקות בהן השתמש הנאשם כאשר נהג לאיים עליה ("ארצח", "אשחט", "אראה לך מה זה"), שכן לדבריה, הנאשם היה נוהג להשתמש בהן פעמים רבות (פרוט' עמ' 78 ש' 4).

37. על כך יש להוסיף, שעל אף התיאורים הקשים אותם מסרה ש' בקשר למעשי הנאשם, לא התרשמתי שמקורם היה בניסיון להשחיר את פניו או להפלילו על לא עוול בכפיו. כך, למשל, ידעה ש' לספר שלאחר שהתבשרו על מכתב ההתאבדות שכתבה א', הנאשם היה מודאג מזה, "כמו כל הורה" (פרוט' עמ' 83 ש' 11).

38. על אף הרושם הטוב שהותירו עלי עדויותיהן של א' ושל ש', לא נעלמו מעיני סתירות ביניהן בנקודות מסוימות. כך למשל, סיפרה א' בקשר לאירוע השלישי שאמה ניסתה להתערב ולמשוך את הנאשם ממנה. מנגד סיפרה ש' שלא משכה את א' מהנאשם לאור חששה ממנו: "אפשר לגעת בו? אתה יודע מה היה קורה אם הייתי עושה לו ככה? היה מעיף אותי קיבינימט וגם אותי מפרק" (פרוט' עמ' 85 ש' 14-13). יש לציין שמהתיאורים שמסרה ש', שלא אחת לא זכרה פרטים מהאירועים השונים, היא ידעה למסור פרטים על אודות אירוע משכית השיער, אותו תיארה כאירוע חריג גם ביחס לאירועי האלימות הקשים האחרים מצד הנאשם. לא מן הנמנע שבאירוע חריג זה העזה ש' להתערב באופן פיזי

ולנסות לחלץ את א' מידיו של הנאשם, כפי שהעידה א', גם אם לא זכרה פרט זה שהינו פרט שולי ביחס למעשי האלימות הקשים בהם נקט הנאשם כלפי א'.

39. לטענת ההגנה, א' ו-ש' תיאמו ביניהן גרסה לגבי הסכין בה השתמש הנאשם באירוע השלישי, כאשר הנימוק לטענה טמון בכך ש-ש' לא הזכירה את הסכין במהלך עדותה במשטרה. הגם שהסבריה של ש' על כי שכחה לומר זאת במשטרה, נשמעים תמוהים במחשבה ראשונה, הרי שבמחשבה שניה הם אינם בלתי סבירים, נוכח "כמות הסכינים" ש-ש' העידה שראתה באירועים אלימים אחרים עם הנאשם. יש לציין שהן ש' והן א' ידעו לתאר שמדובר ב"סכין פלסטיק" וכי כוונתן לסכין לחיתוך סלט שהידית שלה עשויה פלסטיק ולא לסכין חד פעמית.

40. בנוגע לתיאור של אירועים אחרים, העידו הן א' והן ש' על כך שבני המשפחה חוו אלימות חוזרת ונשנית מצד הנאשם, ומכאן שאין לצפות שיזכרו לפרטי פרטים כל מקרה ומקרה שחוו או שהיו עדים לו, כמו למשל את נוסח האיומים בכל אירוע, את מספר האגרופים שמי מהם קיבל בכל אירוע והאם כתוצאה מהמכה אותו בן משפחה נפל ארצה. מאותה סיבה אין לצפות מהן לזכור את המקום או המועד המדויק בו התרחש אירוע מסוים על ציר הזמן.

41. מהאמור עולה שתיאוריה של ש' חיזקו עד מאוד את עדותה של א'.

גרסת הנאשם

יחסיו של הנאשם עם ילדיו ובפרט עם א'

42. בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/1) ניסה תחילה הנאשם לשדר שיחסיו עם ילדיו טובים מאוד, גרסה אותה שינה במהלך חקירותיו המאוחרות בקשר ל-א'. משהבין מה סיפרה א' לחוקרים, השתמש הנאשם באוצר מלים שונה בתכלית על מנת לתאר את מחשבותיו האמתיות עליה.

כך, בתחילת חקירתו הראשונה תיאר הנאשם שהוא נמצא ב"קשר רצוף" עם הילדים, ובהמשך אמר שיחסיו עם ילדיו "מאוד חמים, מאוד מאוד. הם אוהבים אותי מאוד ואני אוהב אותם, במיוחד הילד הקטן. אבל הוא מעורער בעקבות הגירושין והמצב" (ש' 14). משנשאל האם הגירושין השפיעו על ילדיו השיב: "בוודאי, החום של אבא חסר להם כי הם לא תמיד אתי כמו שהיה לפני בתא המשפחתי" (ש' 17). מיד לאחר מכן סיפר הנאשם כיצד הכה את ילדיו "למטרות חינוכיות", כאשר לדבריו האלימות בה נקט כללה לכל היותר סטירות, "פליק בטוסיק", ניעור ביד ומשיכה ביד.

ואולם, בחקירתו השנייה, כאשר התברר לנאשם מהן ההאשמות נגדו, פינה את מקומו התיאור הפסטורלי שמסר בקשר משפחתו למילים קשות כלפי א'. בתוך כך אמר הנאשם שהוא אינו בקשר עם א' מזה שמונה חודשים "בגלל שסילקתי אותה מהבית", והסביר שהוא לא מעוניין להיות אתה בקשר (ש' 5).

בסוף חקירתו השנייה שב הנאשם ובחר להשתמש בנימה פייסנית, ושינה את גרסתו כשאמר: "הייתי רוצה שהילדה שלי תהיה אתי בקשר ופגועה ממני וכועסת עלי שהעפתי אותה מהבית שלי העליתי אותה על מונית ואמרתי לה שבשבילי

היא לא קיימת יותר" (ש' 73).

43. חקירתו השלישית של הנאשם (ת/3), שנערכה כמעט שנה לאחר חקירתו השנייה, התמקדה בעיקרה בחליפת המסרים בין הנאשם לבין א' ביום הולדתה של א'.

ב"כ הנאשם התנגד להגשת המסרונים, הן בשל העובדה שהם נשלחו במועד מאוחר ואינם קשורים לאירועים נושא כתב האישום, הן בשל העובדה שהם לא הוגשו באמצעות החוקר שתפס אותם, והן בשל העובדה שלא ניתן צו המתיר חדירה לטלפון של הנאשם. אתיחס לטיעונים אלו בקצרה אחד לאחד. לנאשם הוצגו כאמור בחקירתו מסרונים ווטסאפ וכן מכתב בכתב יד אותו העביר אל א' באמצעות מסרון ווטסאפ. מדובר במסרונים אותם העבירה מוקדם יותר א' לחוקרים. מסרונים אלו הוצגו לנאשם במהלך חקירתו כשהם מסומנים, והוא אישר שאלו המסרונים אותם שלח ל-א' או קיבל ממנה, ובכלל זה המכתב בכתב יד. לא זו אף זו, הנאשם אף הסביר לחוקר מיוזמתו שבמכתב שהוצג לו חסר העמוד האחרון, הוציא מרצונו את העמוד החסר והעבירו לחוקר. כלל המסמכים סומנו על ידי החוקר, ומוזכרים בחקירה בדרך בה סומנו. הנאשם אישר את תוכנם של המסרונים והמכתב, ומסר את התייחסותו לנאמר בהם. במצב הדברים המתואר, לא היה צורך בצו חדירה לטלפון של הנאשם. לצד זאת, על מנת להגיש את המסרונים, היה על המאשימה להעיד את החוקר שתפס אותם, דבר שכאמור לא נעשה.

נכון הדבר שניתן לראות במסמכים המצולמים חלק מהחקירה, אולם משהובעה התנגדות להגשת המסמכים, היה על המאשימה להגישם בדרך המלך.

נוכח האמור, מצאתי שלא לבסס ממצאים כלשהם על סמך כלל המסרונים או להתייחס לתוכנם, מלבד התכנים שתועדו בחקירה עצמה, וזכו להתייחסותו של הנאשם.

44. הנאשם אישר ששלח לבתו ברכת יום הולדת, לדבריו, מתוך רצון לנסות ולהתקרב אליה. הנאשם הודה שכתב ל-א', בין היתר, שהוא מצטער "שהיא נולדה לאמא כזאת", אבל הסביר שרובו של המכתב כלל ברכות ואיחולי הצלחה בחיים (ת/3 ש' 19). לדבריו, החזירה לו א' "הודעה מוסתת על ידי אמא שלה" (ת/3 ש' 48) במקום "הודעה חזרה של חום ואהבה כבת לאבא", כשלטענתו האם אמרה ל-א' מה לכתוב (ת/3 ש' 54-55). הנאשם הודה שבהודעה ששלח חזרה ל-א' כינה אותה "זונה" ו"שרמוטה", והסביר את השימוש שעשה בכינויים הקשים במלים הבאות: "אני הייתי חייב להראות לילדה ולכתוב לה את האמת כדי שהיא תתעורר מההסתות של אמא שלה... יכולתי להתבטא בצורה יותר יפה ולהסביר לה בצורה יותר עדינה מאשר להתבטא בצורה הזאת אין שום כוונה בהודעות ששלחתי לצורך איום זאת לא הייתה כוונתי התבטאתי באופן רגשי פשוט להאיר את פניה של הילדה להמשך הקשר ביני לבניה לקשר בריא ביני לבניה..." (ש' 65-69). בסיום חקירתו שב הנאשם והביע את רצונו להיות בקשר עם א', ודומה שכל מילה נוספת מיותרת.

45. ואם מצאתי להאריך בתיאור הביטויים הקשים בהם השתמש הנאשם כלפי א', הרי שהיה זה אך כדי להמחיש את שתי החתונות עליהן מנסה הנאשם לרקוד, כאשר מצד אחד הוא אינו בוחל להשתמש במלים קשות נגד א' ואף במעשים של ממש, שכללו את סילוקה מהבית אך בשל העובדה שהתנשקה עם ילד אחר, תוך שהביע את חוסר רצונו לראות אותה, ומהצד השני ניסיונו לצייר תמונה של יחסים תקינים ורצון ליישר את ההדורים עם א', אותה הוא אוהב לדבריו.

ואולם, התנהגותו של הנאשם כלפי א', כמתואר לעיל, על פי גרסתו של הנאשם עצמו, וללא קשר למעשים האלימים המיוחסים לו, אינה מצביעה, בכל הכבוד, על ניסיונו של הנאשם ליישר את ההדורים עם א', ויש בה כדי להטיל צל כבד על מהימנותו באופן כללי. כבר מחקירותיו של הנאשם במשטרה, ניתן ללמוד שהדבר היחיד שעניין אותו היה כבודו שלו ולא כבודה של א' (אך לשם הדוגמא ראו ת' 1 ש' 28; ת' 2 ש' 25, 38; ת' 3 ש' 61-58). נושא ה"כבוד" וה"פגיעה בכבוד" לא נעלמו אף מעיניה של א', שבהכירה היטב את אביה הגיעה לאותה מסקנה ממש, (פרוט' עמ' 27 ש' 29; עמ' 30 ש' 29). על כך יש להוסיף שהנאשם עצמו הודה בחקירתו הנגדית ש-א' ביישה אותו (פרוט' עמ' 99 ש' 27) נוכח כל האמור, ובשים לב לחשיבות הרבה שייחס הנאשם לעניין הכבוד במהלך חקירותיו במשטרה, הרי שניסיונו של הנאשם במהלך חקירתו הנגדית להפחית מחשיבות ה"כבוד" עבורו אינו מעורר אמון (פרוט' עמ' 99 ש' 29 ואילך ועמ' 104).

46. ואולם, את גרסת הנאשם מצאתי כלא מהימנה גם בשל סיבות נוספות.

אשר להאשמה הכללית, מסר הנאשם כבר בחקירתו הראשונה (ת' 1) גרסה מיתממת, שלא לומר שקרית. הנאשם ניסה לצמצם את יריעת המחלוקת בכך שהודה שהכה את ילדיו, אולם הדגיש פעם אחר פעם שהדבר נעשה למטרות חינוכיות. בדומה ל-ש', שבתחילה לא מיהרה לשלוף בפני החוקרים את כל הידוע לה על אודות הנאשם, פעל הנאשם בדרך דומה כאשר שלל את האפשרות לכך שגרשותו ש' הכתה את הילדים, גרסה ממנה חזר בהמשך, ושאפילו ש' עצמה הודתה שהיא אינה נכונה.

בהתייחס לתיאור של א' לפיו התעצבן עליה ועל ב' ונתן להם סטירות חזקות עד של-ב' ירד דם מהאף, השיב שהוא "לא זוכר מקרה כזה" ורק אז אמר: "לא עשיתי דבר כזה אני בטוח שלא. לפני כמה שנים?" (ת' 2 ש' 57). תשובה זו הינה תשובה שאינה מעוררת אמון רב, שכן ככל שלא עשה זאת, מצופה היה מהנאשם לשלול תיאור קשה זה באופן נחרץ וחד משמעי, כפי ששלל את גרסתה של א' בקשר לאירוע אחר, בו לטענתה העירה את אביה ואמרה לו ש-ב' מציק לה, הנאשם התעצבן ונתן ל-ב' סטירות באופן ש"ניפח" לו את הלחיים ואף ירד לו דם מהאף (פרוט' עמ' 115 ש' 1).

47. אשר לאירועים עצמם, שלל הנאשם שהיכה את מי מילדיו באמצעות חגורה, אולם הודה שאיים עליהם בעודו אוחז בחגורה שאם לא יתנהגו יפה, ישתמש בה. הנאשם אמר שעשה זאת "כשהילדים היו קטנים" (ת' 1 ש' 52), אולם משהוטח בו המקרה ספציפי בו הכה את ב' (האירוע הראשון), לא שלל הנאשם את העובדה שאחז בחגורה באותו אירוע: "אמרתי לך, לקחתי חגורה רק בשביל להרתיע וזה אפילו לא היה ברצינות. לא השתמשתי בחגורה והרבעתי לילדים ובטח שלא עשיתי סימן" (ת' 1 ש' 58 וראו גם דברי הנאשם בחקירתו הראשית פרוט' עמ' 93 ש' 7-9).

48. בחקירתו השנייה נשאל הנאשם לגבי האירוע השני. משהוטחו בו פרטי האירוע, השיב: "לא יודע. לא היה ולא נברא". לשאלת ההמשך האם היו מקרים בהם א' לא הלכה לבית הספר עקב סימני אלימות שנראו עליה שמקורם בנאשם, השיב:

ת. אני מעדיף לשמור על שתיקה כי יש פה המצאות. דברים מוסתים ומומצאים.

ש. מה עוזר לך לשתוק

ת. יש פה המצאות שבא לי...

ש. מה, להרביץ לה מכות?

ת. לא, זה את אומרת לא אני אומר...

49. גרסת הנאשם לאירוע השלישי הייתה שבתחילת הגירושין, לאחר שגילה שבתו הכירה ילד ו"עשתה דברים שלא צריך", כאשר בהמשך הסביר שמדובר בנשיקה עם אותו ילד, "משכתי לה את היד וניערתי את היד שלה, אמרתי לה שתתעורר ושלא תבייש אותנו..." (ת/1 עמ' 2).

בחקירתו השנייה (ת/2) הכחיש שעשה מעשה אלים כלשהו, ומסר שלכל היותר השתולל וצעק על א' שהיא מתנהגת "כמו מופקרת" ושהיא "מורידה לנו את הכבוד" (ת/1 עמ' 3).

בבית המשפט אישר הנאשם שסטר ל-א' באותו אירוע, אולם הפעם הסביר שעשה זאת לא למטרות חינוך, אלא על מנת "להעיר אותה" ו"לנער אותה" (פרוט' עמ' 100-101).

50. גרסת הנאשם בקשר לאירוע הרביעי ניתנה בחקירתו השנייה (ת/2). לדבריו, משהבחין שבתו א' מתכתבת עם שלושה בנים במקביל, ביקש לראות את ההתכתבויות ביניהם, וכאשר הבחין במלים בסגנון "אני אוהבת אותך", או "אני רוצה שתנשק אותי", אמר ל-א' שהיא מביישת אותו, בכה, צעק עליה, ואמר לה שלא תהיה אתו יותר בקשר ושתצא מביתו. הנאשם לא הזכיר בתשובתו את העובדה שמכשיר הטלפון התנפץ, ומשהוטח בו שהמכשיר נשבר, השיב שכאשר א' באה לקחת ממנו את הטלפון מהיד, הוא משך אותו והמכשיר נפל ונשבר. הנאשם הביע צער על כך שהמכשיר נשבר, שכן ככל שלא היה נשבר, היה ביכולתו להמשיך ולבדוק עם מי א', מתכתבת ולהתחקות אחר מעשיה. הנאשם אף הכחיש שנתן ל-א' אגרוף בחזה באותו אירוע.

51. בבית המשפט מסר הנאשם גרסה שונה הן בנוגע לניפוץ הטלפון והן בנוגע למתן המכה בחזה. בחקירתו הראשית אמר הנאשם שמשסירבה א' למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלה, "באתי משכתי את הטלפון בצורה קצת כוחנית הטלפון החליק ונפל על הרצפה והתרסק" (פרוט' עמ' 92 ש' 17-18; וראו גם תשובותיו בחקירה נגדית עמ' 109-110). מלבד העובדה שבחקירתו במשטרה אמר הנאשם שהטלפון נפל בשעה ש-א' ניסתה לקחת ממנו את המכשיר, עולה תהייה נוספת בתשובתו של הנאשם - כיצד זה יכול היה לראות את תוכן של חלק מהודעות אם ברגע שחטף ל-א' את הטלפון הוא מיד נפל והתנפץ.

ואכן, משנשאל הנאשם שאלות בקשר למכה בחזה של א', חזר לגרסתו הראשונה ואמר שהטלפון נפל כש-א' ניסתה לחטוף אותו מידיה בחזרה, כאשר בשלב זה "עשיתי לה עם היד ככה תזוזי אני רוצה לראות מה יש בשיחות של הטלפון", תוך שהדגים נגיעה בקצות האצבע בין החזה לכתף (פרוט' עמ' 92 ש' 21-23).

עיננו הרואות שהכחשתו הגורפת של הנאשם בקשר למכה בחזה של א' התחלפה להודאה במגע בחזה, המקום אותו תיארה א' כמקום בו נתן לה אגרוף, כאשר גרסתו החדשה הותאמה לגרסתה של א', תוך "ריכוך" תיאור עוצמתו הן של המכה והן של הגרסה.

52. גרסת הנאשם התפתחה גם בנוגע ל"מניע" למעשיו. אם בחקירתו במשטרה סיפר שאמר ל-א' שהיא מביישת אותו ואף סילק אותה מהבית בשל כך, הרי שבחקירתו הראשית בבית המשפט, שינה הנאשם את גרסתו והסביר שעשה את שעשה מתוך דאגה: "הדאגה שלי הייתה דאגה של אבא שלא תיפול באונס קבוצתי, זה לא חבר, זה קבוצה שהייתה בגן הציבורי" (פרוט' עמ' 92 ש' 24-25). בכל הכבוד, מדובר בגרסה כבושה, הסותרת את שאמר הנאשם במשטרה בקשר לאירוע המדובר. מעבר לכך, ככל שהנאשם כל כך דאג ל-א', הרי שסילוקה מהבית החוצה אל ה"סכנה האורבת לה בחוץ", השיג את היפוכו של דבר, תוך שהעיד על כוונותיו האמתיות.

53. משהבין הנאשם שהסבריו אינם משכנעים דיים, העצים את תיאוריו ואף הוסיף פרטים אותם לא מסר קודם לכן הן בחקירותיו במשטרה והן בחקירתו הראשית בבית המשפט. כך למשל, מסר הנאשם תחילה שהמניע ל"דאגה" שלו ממצבה של א' היה שמועות ששמע על כך שהיא התנשקה עם ילד, בעוד שבחקירתו הנגדית אמר, בפעם הראשונה ולאחר אין ספור פעמים בהם חזר על גרסתו הראשונה, שבעלת הבית שלו אמרה לו שראתה את א' נמצאת עם בנה במיטה (פרוט' עמ' 98 ש' 30-31). בהמשך חקירתו הנגדית החל לכנות את א' כ"ילדה לא יציבה" (פרוט' עמ' 99 ש' 25), ובמקום אחר מסר, בפעם הראשונה, ששמע את א' אומרת לאחיה: "אני עוד אתנקם באבא שלי" (פרוט' עמ' 104 ש' 31). מצופה היה שככל שמדובר בדברי אמת היה מזכיר אותם הנאשם כבר בתחילת דבריו במשטרה, וככל שמדובר באמירות מהעת האחרונה, מצופה היה שהדברים יאמרו בתחילת עדותו בבית המשפט, תוך שהוא מגבה אותם בעדות של ב', שחרף הצהרת הנאשם לפיה אין לו כל בעיה שיעיד (פרוט' עמ' 113 ש' 4), הוא לא זימן אותו לעדות מטעמו.

54. נוכח כל האמור, מצאתי את גרסת הנאשם בלתי מהימנה ובלתי סבירה גם בנוגע לאירוע זה, ומכל מקום היא נופלת מעדותה המשכנעת של א'.

טענות הגנה נוספות

55. הנאשם ייחס חשיבות רבה לעובדה ששני בניו מתגוררים היום עמו ולא עם אמם, בניסיון להוכיח את ניקיון כפיו. בכל הכבוד אין בידי לקבל טענה זו. כפי שניתן היה להיווכח מעדויות ההורים ועדותה של א', הרי שמעבר לאלומות שנכחה בבית, לא מן הנמנע שכל אחד מההורים פעל להציג לילדים את עמדתו, בין אם מדובר היה בהסתה נגד הצד השני ובין אם הדבר נעשה בדרך עדינה והגונה יותר. עם השנים הילדים גדלו ובגרו, כאשר בסופו של דבר לא מן הנמנע שכל אחד מהם "תפס צד" על סמך מיטב הבנתו את הסיטואציה בה הוא נמצא, בהתאם לגילו, הבנתו, אילוצים חיצוניים וחברתיים וכיו"ב. ואולם, בהחלטה עם איזה מההורים להתגורר לאחר הגירושין, בין אם נעשתה על ידי הילדים ובין אם נעשתה עבורם, אין כדי להעיד האם הילד הוכה על ידי ההורה עמו הוא מתגורר אם לאו, והיא יכולה להצביע, לכל היותר, עם איזה צד הוא מעדיף לחיות, ככל שהבחירה בידיו. היטיבה לתאר את המצב א': "אני הייתי בצד של מי שהכי נכון לחיות אתו, וזה לא אתו, זה עם אמא שלי" (פרוט' עמ' 25 ש' 26. וראו גם דבריה בעמ' 21).

56. הנאשם טען ש-א' מונעת מיצר נקמנות (פרוט' עמ' 115-116), ובחקירתו השלישית במשטרה (ת/3) העלה תהיות לגבי עיתוי הגשת התלונה (עמ' 4). ואולם, ככל שמצב היחסים בינו לבין א' אכן הורע בסמוך למועד הגשת התלונה, וככל ש-א' אכן בדתה את האירועים מלבה כפי שטוען הנאשם, יכולה הייתה א' "להקל על עצמה" ולהמציא

סיפורים מהתקופה הסמוכה למועד הגשת התלונה, דבר שכאמור לא נעשה. א' התמקדה באירועים ישנים יחסית, שעל אף הקושי הכרוך בשחזור כל פרטי האירוע, ניסתה במידה כזו או אחרת של הצלחה למקמם בזמן ובמקום. עדותה של א' הייתה, כאמור, עדות משכנעת ולא נותר בי ספק שלא יצר הנקמנות והטינה בקע מגרונה, אלא הרצון לתאר ולשתף באירועים הקשים שעברו עליה ועל אחיה.

57. היעדר תעודה רפואית המבססת את החבלות שנגרמו ל-א' (בעיקר בעקבות תלישת השיער) ול-ב' (בעיקר בקשר לסימני הצלפות החגורה). כזכור, התלונה לא הוגשה מיד לאחר ההתרחשות, אלא זמן ניכר לאחר מכן. הן א' והן ש' העידו על כך שהיו תמונות בקשר לחלק מהחבלות, שנעלמו עם השנים. אשר לתיעוד רפואי, הסבירה ש' שלא סברה שנגרמו לילדיה חבלות המצדיקות התערבות רפואית ושהפצעים יחלפו בעצמם. בחירתה של ש' שלא להסתייע בגורמי הרפואה משתלבת היטב גם עם האווירה הכללית ששררה בבית, כפי שתוארה הן על ידי ש' והן על ידי א', של הסתרה וכיבוס הכביסה המלוכלכת בתוך הבית, עם בחירתם שלא לערב את המשטרה, ועם סירובם של הילדים לשתף פעולה עם חוקרת הילדים.

בהקשר זה יש לציין ש-ש' העידה על כך שהראתה בזמן אמת לחמותה לשעבר, אמו של הנאשם (פרוט' עמ' 68 ש' 2), את החבלות שנגרמו ל-ב' ("הילד שלי אחר כך היה כולו חבלות אדומות, כחולות, סגולות, איך של תרצו על כל הגוף..."). יש לציין שהחמות לא הוזמנה לעדות מטעם ההגנה ולא ניתן כל הסבר לאי התייצבותה. במובן זה העניין נזקף לחובת ההגנה ומחזק את ראיות התביעה.

58. מחדלי חקירה - נטען בקשר לאירוע הרביעי שהמשטרה לא גבתה הודעה מחבריו של הנאשם שישבו בסלון ומבת דודתה של א' שהסיעה אותה לאחר האירוע ויכולה הייתה לשפוך אור על מצבה הנפשי של א'.

אשר לחבריו של האב, אינני סבור שמדובר במחדל חקירה, וודאי לא כזה שיש בו כדי להפוך את הקערה על פיה. א' העידה על כך שזעמו של הנאשם היה "עצור" ולא לווה בצעקות או בסימנים אחרים אותם יכלו לכאורה לשמוע החברים שישבו בחדר הסמוך. במובן זה, ככל שההגנה סברה שהחברים יכולים לסייע לה, הייתה אמורה לזמנם מטעמה.

שונים הם פני הדברים ככל שהדבר נוגע לבת הדודה, שכן גביית הודעה ממנה יכולה הייתה לשפוך אור על מצבה הנפשי של א' מיד לאחר האירוע. משכך, מן הראוי היה לחקור את בת הדודה, ואי חקירתה מהווה מחדל חקירתי. ואולם, גם למחדל זה, כמו לכל מחדל חקירתי, יש לתת את המשקל הראוי בשים לב למכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט. במקרה זה, מדובר בעדות שככל שהייתה נגבית הייתה יכולה לשפוך אור על מצב נפשי של מתלוננת, להבדיל מעדות ראייה ישירה לאירוע, כאשר ממילא מדובר באירוע אחד מיני רבים, ומשכך הפוטנציאל של הראיה שהייתה יכולה להתקבל, ככל שהייתה מבוצעת פעולת החקירה, הינו מצומצם ממילא.

בהקשר זה אציין שמצאתי לדחות גם את טענת ההגנה בקשר לפגם חקירתי הנובע מאי צירופו של מכתב ההתאבדות שכתבה א'. מדובר במכתב שנכתב לפני זמן רב, הוא לא הוזכר על ידי מי מהעדות במשטרה, ודבר קיומו עלה רק במהלך עדויותיהן של א' ושל אמה ש'. ואולם, מאחר שאין מדובר במכתב הקשור קשר ישיר לאחד האירועים הפרטניים, וכאשר שתי העדות העידו על כך שהוא אכן נכתב, תוך שעמדו על המניע לכתיבתו, וכאשר הנאשם לא הכחיש שאכן היה מכתב כאמור, לא מצאתי שיש במחדל זה, ככל שהוא אכן קיים, כדי לשנות את התמונה הראייתית.

59. משמצאתי לתת אמון בגרסתה של א', די היה בעדות זו כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם הן בקשר למעשים אותם ביצע כלפי א', והן בקשר למעשים אותם ביצע כלפי ב'. חיזוק לעדותה של א' מצאתי בעדותה של אמה ש'. אף עדותו של הנאשם חיזקה את ראיות התביעה, הן בשל שינוי גרסאותיו והתאמתם לשלב החקירתי או המשפטי בפניהם ניצב, והן נוכח הודאתו בחלקים מכתב האישום, גם אם בעצימות נמוכה (למשל, מתן מכות לילדים באופן כללי, אחיזת החגורה באירוע הראשון). אם נוסיף לכל אלו את חוסר האמון הכללי בגרסת הנאשם, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הרי שהמאשימה הרימה את נטל ההוכחה במידה הדרושה להרשעת נאשם בהליך פלילי.

60. במחלוקת שהתגלעה בין א' לבין הנאשם בקשר לשבירת מכשיר הטלפון של א', מצאתי שקיים ספק בקשר ליסוד הנפשי של הנאשם הדרוש להרשעתו בעבירה של היזק בזדון, זאת בין היתר נוכח ה"מאבק" שהתנהל בין א' לבין הנאשם על המכשיר, כאשר לא ניתן לשלול את טענת הנאשם לפיה היה לו אינטרס לקרוא הודעות נוספות שקיבלה א'. לפיכך מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של היזק לרכוש במזיד.

61. מכל המקובץ, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיפים 368ב(א) סיפא (ריבוי עבירות) ותקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(ב)(2) לחוק, ככל שהדבר נוגע לאלימות בה נקט כלפי ילדיו א' ו-ב', וכן בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק. מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה של היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק ובעבירות האלימות שיוחסו לו בכל הנוגע לבנו ג'.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ט, 08 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים